

אמריקה אמריקה מימין: הדרון בתצלום אמריקאי אופייני: שולחן ערוך, הרבה שמלות-ערב, הרבה יהלומים והרבה טוקסידו. ציפי וינר, חלומם של ישראלים רבים בארצות-

היה מוכן להודות שהוא בן-אדם חולה. טסנו לארצות-הברית, הכרחתי אותו ללכת לבדיקה בבית-חולים. הרופא אמר לו אחרי הבדיקה: אני משחרר אותך לשלושה ימים, תעדיך את הצוואה שלך ותעביר את חשבונות הבנקים על שם אשתך. אם אתה לא חוזר לניתוח תוך שלושה ימים, אתה בן-אדם מת.

לירוי עבר ניתוח-לב פתוח שנמשך 11 וחצי שעות. הרכיבו לו שבעה מעקפים. במשך הניתוח קיבלתי זריקות הרגעה. הכן שלי, טל, שהיה אז בן 7, עבר טראומה איומה, הוא היה בטוח שאבא שלו ימות. בלילה באנו להיפרד ממנו. כשלינויותי את המישפחה למעלית, טל לא יכול היה להיכנס, לקחתי את הילד, נכנסנו לבית-השימוש, ישבנו על הריצפה ובכינו כמו משוגעים.

אחרי הניתוח שיקמנו את לירוי בבית. זה היה זוויעה לראות אדם כמו לירוי, שהיה כל-כך חזק, הופך פיתאום לסמרטוט.

צמצמנו את העסק, פיטרנו 20 עובדים והתחלנו למכור בניינים אחד אחרי השני, כשכל הזמן אני גם מנהלת את העסק וגם מטפלת בליירי. אחרי (המשך בעמוד 62)

שור. עד שיום אחד חבר רופא אמר לו ללכת לעשות בדיקת-לב ולי אמר שהוא לא אוהב איך שהוא נושם. איזה כרדאם הוא. היה שוחה כל יום קילומטר וחצי, משחק שלוש שעות טניס. בריא כמו שור.

כמוכן שהוא לא הסכים ללכת לבדיקה.

טסנו ארצה לחופשה והוא לא חש בטוב, לקחתי אותו לתל-השומר, לפרופסור קלמן. הרופא אמר לו שהוא צריך צינתור. לירוי צחק. נסענו לאילת, שכרנו סירה ולירוי צלל מסביב לאי האלמוגים. חיכיתי לו שיחזור, ראיתי שהוא לא חוזר ושלחתי סירת-גומי לחפש אותו.

הוא קיבל התקף-לב תוך כדי צלילה. למזלו, בעיקבות הספורט שעשה התרחכו לו ימי הרם, אחרת הוא היה הולך. שוב התעקש שזה היה מקרה, שהוא לא זקוק לבית-חולים. לא

דירה, חשבונות ואוכל. זו היתה הפעם הראשונה שבה נתקלתי בקהילה הישראלית במיאמי. בדרך-כלל לא הייתי קשורה לישראלים. החברה שלי היתה לגמרי אמריקאית.

בארצות-הברית התוודעתי לרפואה הטבעונית ולכל מה שקשור לבריאות הגוף והנפש. כי אני מאמינה שבעיות גופניות משפיעות על הנפש ובעיות נפשיות משפיעות על הגוף. כל חיי התעמלתי ולמדתי. אלה שני הדברים האהובים עלי יותר מכל. במיאמי למדתי פסיכולוגיה קונבנציונלית. אחר-כך לקחתי קורסים גם ביוסייאל-אי (אוניברסיטת לוס-אנג'לס), ובאוניברסיטה הפתוחה למדתי ביראנריה ואת כל הגישות של התראפיה הנפשית והגופנית.

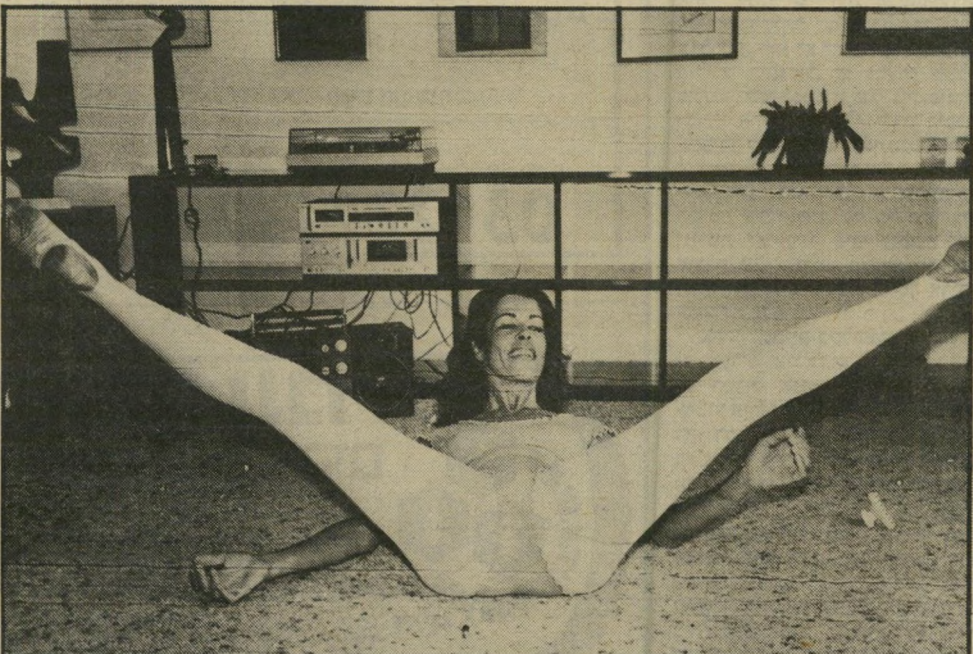
במשך שנות נישואינו בעלי עבר ניתוח-לב פתוח. זה היה בן-אדם שאפילו נזלת לא היתה לו. בריא כמו

יום לפני הנסיעה שלי לארץ. הלכתי לפגוש אותו בביתו, במה שנקרא בליינד דייט (פגישה עיוורת). הוא אמר שאבוא, כי הוא מארגן מסיבה, יבואו כמה חברים, יהיה נחמד. באתי קצת יותר מוקדם, הוא פתח לי את הדלת עם בגדיים סליפ קטן. מגבת על הכתף, בנוי לתלפיות ואמר לי: "היי, בואי נלך לשחות". אני הסתכלתי עליו מהופנטת, הוא לא הוריד ממני את העיניים ואז, אחרי 45 דקות, מתוכן 20 דקות של שחייה, הוא אמר לי: אני לא מוכן להפסיק דבר כמוד, האם תינשאי לי? ואני כמו טמבל לא יודעת מה הוא אומר. אמרתי לו "כן". לא דיברתי איתו, לא ידעתי מה הוא עושה, כלום. כל מה שירעתי זה שהוא יהודי ושאני משוגעת אחרי.

נו, ואז התחילו להגיע אנשים למסיבה וגם החברה שלו באה, ותפסה צ'ק-אק שבשבילה הוא לוסט קייס. (מיקרה אכזרי. יומיים אחרי זה

המיליונרית ממיאמי

התעמלת ציפי וינר מדגימה את שיטת האינטנס סטרץ' שהביאה איתה לארץ. היא הצליחה ללקט סביבה חוג נאמן של תלמידות. שראו בה גורו. כעת נאלצה לקטוע הכל בגלל שילדיה אינם רוצים לחיות בארץ והיא נאלצת להצטרף אליהם, לארצות-הברית, בה חי אביהם.

טע פיש של אמא שלי. וכך חלפו להן 14 שנים ובמהלכן נולדו לנו שני ילדים, רון וטל. בכונה נתתי להם שמות עבריים, כשכל הכיוון שלי הוא לחזור הביתה. בינתיים, בשביל המצפון, אספתי המון כספים, תרמתי מיליונים של דולארים למען ישראל.

לירוי ואני התבססנו מאוד. עשינו כסף בנכסי דלאייד. הוא היה הקונה, המוכר והמתווך ולי היתה חברה נפרדת של ניהול. קנינו דירות ומרכזי-קניות וניהלתי בניינים של אלף דירות. נעשינו מיליונרים בקנה-מידה אמריקאי.

ישבנו על הריצפה ובכינו

זי סתם הראשונה של הילדים שלי היתה עברית. עד שאבא שלהם התמרד. הם לא ידעו אנגלית, דיברו ספרדית בגלל העוורת ועברית בגללי.

בזמן מלחמת יום-הכיפורים ישראליים רבים במיאמי חזרו ארצה לצבא, הם השאירו במיאמי דירות ומימשפות, שאיש לא דאג לשלם את שכר-הדירה שלהן או להאכיל אותן. אירגנתי כסף כדי לדאוג למימשפות, לשלם שכר

הלכנו להתחתן. בינתיים הודעתי בבית שאני לא חוזרת ארצה. הגעפילטע פיש של אמא שלי כבר היו בפרויקט, החברה כבר חיכו לי בשדה-התעופה. אבל אני לא חוזרת.

ואז, פתאום, ההורים שלו התנגדו לחתונה. הוא היה כבר ילד גדול, בן 46, אבל להם היה עדיין מה להגיד. היה לו ילד מנישואיו הראשונים ושני ילדים מנישואיו השניים והוריו הציעו: תחכו, תכירו קצת יותר, למה לכם למחר. גורא רציתי להתחתן איתו. אז אמרתי להם: אני באה מבית טוב, אבא שלי אדם מאוד מאוד דתי, דוד שלי פרופסור בישיבה יוניברסיטי, זה לא יפה שאני אגור עם גבר בלי להיות נשואה לו. אני אחזור לישראל וכשתחשבו שהילד שלכם בשל לנישואין, תכתבו לי ואני אבוא.

געגועים לגעפילטע פיש

דם נורא נבהלו מזה ואמרו: בסדר, רק תגו לנו קצת זמן. ואז לירוי אמר: בואי, ניסע לירחידש מוקדם להוואי. היינו עשרה ימים בהוואי, מתוך זה תשעה ימים בחדר. רק כיום העשירי ראינו את הוואי.